

วิเคราะห์วาทกรรมเรื่องเพศในทัศนะของฟูโกต์

An Analytic study of Discourse of Gender in Foucault's View

¹พระมณฑล กิตติสมปนโน

Phra Monton kittisumpunno

²พระณัฐนันท์ อภิปัญญา

Phra nattanun athipunyo

สถาบันพัฒนาพระวิทยากร

Institute of Trainner Monk Development

¹Corresponding author email: asvp3e@hotmail.com

Received December 20, 2020; Revised December 31, 2020; Accepted: December 31, 2020

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวาทกรรมเรื่องเพศ และเพื่อวิเคราะห์วาทกรรมเรื่องเพศในทัศนะของฟูโกต์ โดยใช้การศึกษาจากเอกสาร หนังสือและบทความที่เกี่ยวข้อง ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาเรื่องเพศไม่จำเป็นจะเป็นการจำกัดสิทธิ ลดทอนคุณค่าทางเพศ การให้สำคัญกับเพศบางเพศด้วยการหล่อหลอมค่านิยมที่ควรปฏิบัติให้แก่สังคมไม่ว่าจะเป็นทางด้านศาสนาหรือการเมืองการปกครอง สิ่งเหล่านี้ก่อให้เกิดสิ่งที่เรียกว่า “วาทกรรม” มีนักปรัชญาหลายท่านพยายามนำเสนอปัญหาเหล่านี้ หนึ่งในนั้นคือ มิเชล ฟูโกต์ (Michel Foucault) ปัญหาเรื่องเพศ ถูกให้ความสำคัญมากขึ้นเมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมา ซึ่งรวมไปถึงการเรียกร้องสิทธิของกลุ่มเพศที่สามด้วยเช่นกัน บทความนี้ต้องการจะนำเสนอและยืนยันข้อเท็จจริงเพื่อสนับสนุนทัศนะของฟูโกต์ในเรื่องของเพศ และตอบคำถามว่าทำไมวาทกรรมเรื่องเพศเหล่านี้จึงสำคัญ และวาทกรรมเหล่านี้ก่อให้เกิดผลกระทบอย่างไรบ้าง

คำสำคัญ: วาทกรรม, เพศ, ฟูโกต์

Abstract

This article aims to study discourse of Gender and to analyze discourse of Gender in Foucault's View. This is a qualitative research done by studying academic documents. It was found that gender issues are not a limitation of rights. To reduce sexual value, to be sensitive to some sex, with a fusion of values that should be treated to a society, whether it is a religious or political rule. These things pose something called "Discourse" with several philosophers tried to present these problems, one of which is Michelle Fu Ko (Michel Foucault). Gender issues were more important than the last few years, including claims of third group sex as well. This article would like to present and confirm the facts to support

the KO of the full story of sex and to answer questions about why these are so important, and how do these discourses affect the effects?

Keywords: Discourse, sex, Foucault

บทนำ

ปัญหาเรื่องเพศ ไม่ว่าจะเป็นการจำกัดสิทธิ ลดทอนคุณค่าทางเพศ การให้สำคัญกับเพศบางเพศด้วยการหล่อหลอมค่านิยมที่ควรปฏิบัติให้แก่สังคมไม่ว่าจะเป็นทางด้านศาสนาหรือการเมืองการปกครอง สิ่งเหล่านี้ก่อให้เกิดสิ่งที่เรียกว่า “วาทกรรม” ซึ่งวาทกรรมเหล่านี้คอยหล่อหลอมสังคมให้ติดอยู่กับความขัดแย้งและความเกลียดชัง อีกทั้งยังส่งเสริมให้เกิดความรุนแรง แม้กระทั่งการลงมือสังหาร และเลือกปฏิบัติอย่างอัยุติธรรมราวกับว่าไม่ได้ปฏิบัติกับเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

ลักษณะของวาทกรรมที่ถูกพัฒนาขึ้นตามลำดับนี้ มาจากแนวคิดพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบหรือวิธีคิดแบบศาสนา เช่นข้อความในไบเบิล (Biblical passages) ที่พยายามกล่าวถึงสิ่งสำคัญที่พระเจ้าควรมอบให้หญิงและชายเท่ากันคือ 2 เกียรติและความสามารถ แต่ผู้หญิงกลับไม่ได้รับ แม้ข้อความในคัมภีร์จะอ้างว่า “พระเจ้าที่จะช่วยนำทางเรา โดยให้เราได้อ่อนรับพระองค์และเหล่าบาทหลวงเข้ามาในชีวิต” แต่ข้อความนั้นแสดงให้เห็นอำนาจและเหตุผลแสดงออกผ่านความเท่าเทียมกันระหว่างความรักที่แสดงออกต่อมนุษย์เสมอกัน แต่กลายเป็นว่าอำนาจนั้นเมื่อถูกนำเสนอผ่านการปฏิบัติกลับกลายเป็นเรื่องของเพศชายเท่านั้น เป็นไปได้ที่อำนาจของเพศหญิงนั้นถูกลดทอนลงตามความสำคัญในโลกและไม่สามารถแสดงให้เห็นความสำเร็จได้อย่างที่เพศชายทำ ดังเราจะเห็นได้จากการที่เพศชายประสบความสำเร็จทั้งในแง่การปกครองและการเป็นศาสนาในศาสนา ยังไม่มีปรากฏในโลกที่ชี้ให้เห็นได้ว่า ผู้หญิงก็ทำได้เช่นเดียวกัน

จากข้อความดังกล่าว ศาสนาจึงเป็นหนึ่งในขบวนการและกลไกหลักที่ทำให้เกิดวาทกรรมเรื่องเพศเหล่านี้ให้เกิดขึ้น ทั้งที่ปรากฏในคัมภีร์ รวมถึงคำสอนของผู้นำทางศาสนาต่าง รวมไปถึงแม้กระทั่งการเลือกปฏิบัติในการเข้าถึงศาสนาอย่างชัดเจน ตัวอย่างหนึ่งที่พูโกต์พูดถึงคือ หญิงโสเภณี เขาได้กล่าวไว้ในงานเขียน “The History of Sexuality Vol.3” ว่า หากยกตัวอย่างทั้งสามคือ ภรรยา, ผู้เป็นที่รัก, หญิงโสเภณี การที่ผู้ชายได้พบผู้หญิงคนหนึ่งเข้า หากหญิงนั้นดูแล้วอุดมไปด้วยการแต่งกายที่ดี มีเครื่องประดับที่เหมาะสม และเมื่อผูกพันแล้วมีแต่จะก่อประโยชน์ให้ก็ดูเหมือนว่าเธอจะมีค่ายิ่งขึ้น แต่หากหญิงใดก็ตามที่ไม่ได้แต่งเครื่องแต่งกายดีงาม ยากจน และน่ารังเกียจ การพบเจอหญิงนั้นก็ดูจะกลายเป็นเรื่องอัปมงคลไปในทันที (michel Foucault, 1986)

แม้แต่ในพระพุทธศาสนาเองก็สะท้อนผ่านนางงามที่น่าดูในเวลาฟ้อนรำ และยามขับร้อง จะช่วยทำให้เกิดการยอมรับของคนจำนวนมากเรียกว่า นางงาม (พระไตรปิฎกภาษาไทย เล่มที่ 19 ข้อที่ 386 หน้าที่ 243) โดยเป็นความงาม 5 อย่างคือ ผิวงาม เนืองงาม เล็บงาม ฟันงามและวัยงาม (อรรถกถาภาษาไทย เล่ม 1 ข้อ 426 หน้าที่ 314) การยกย่องความงามของหญิงนี้เป็นการแสดงออกให้เห็นผ่านลักษณะท่าทางที่มีเป็นหลัก ซึ่งสะท้อนให้เห็นการมองสตรีนั้นเป็นแค่ทางร่างกายเท่านั้น

จากข้อพิจารณาทั้งหมดตามนี้จึงพบว่า การที่ผู้หญิงถูกตีค่าและให้ค่าจากสังคมนั้นพูโกต์จะตั้งคำถามผ่าน ศาสนาและการเมืองว่ามีส่วนเกี่ยวข้องเสมอ ฉะนั้น ในบทความนี้จะให้คำตอบผ่านทัศนะของพูโกต์ บทความนี้จะพยายามหาคำตอบด้วยศึกษาวาทกรรมเรื่องเพศในทัศนะของพูโกต์ และศึกษาวาทกรรมเรื่องเพศในทัศนะของศาสนาและการเมืองของพูโกต์ต่อไป

แนวคิดเรื่องเพศกับวาทกรรมของฟูโกต์

ฟูโกต์ได้เสนอปัญหาเรื่องนี้ไว้ว่า ในช่วงศตวรรษที่สิบเจ็ดที่ผ่าน เป็นจุดเริ่มต้นของยุคปราบปราม สัญลักษณ์ ของสิ่งที่เราเรียกว่าสังคมชั้นกลาง โดยพิจารณาจากการมองจากเรื่องเพศ ซึ่งปรากฏให้เห็นผ่านการใช้ชื่อเพศนำหน้าชื่อ จากการพิจารณาดังกล่าวจึงสะท้อนให้เห็นจากการเรียนรู้ดังกล่าวนี้มาจากข้อเท็จจริงทางภาษา ที่พยายามควบคุมวิธีการพูดคุยให้ถูกบังคับด้วยคำเรียก ขณะเดียวกันก็ควบคุมการพูดคุยอย่างเสรี พยายามลบคำบางคำที่แสดงความหมายทางเพศออกไป และแม้แต่ความห้ามเหล่านี้ ดูเหมือนว่า เป็นความกลัวที่จะเอ่ยถึงชื่อ โดยไม่ต้องมีการออกเสียงคำ ความเคร่งครัดเกินไปในโลกสมัยใหม่ก็สามารถที่จะให้แน่ใจว่าหนึ่งไม่ได้พูดของเพศ เพียงผ่านทางอิทธิพลของข้อห้ามที่อ้างว่ากลับไปยังอีกคนหนึ่ง กลายเป็นการไม่ออกเสียงจนไม่สามารถพูดได้ กลายเป็นความเงียบ (michel Foucault, 1978)

จากข้อพิจารณานี้จะพบว่า ระดับของวาทกรรม และขอบเขตของพวกเขาก็ได้แสดงให้เห็นปรากฏการณ์ความจริงที่แตกต่างจากเดิม มีการแพร่กระจายอย่างต่อเนื่องของวาทกรรมที่เกี่ยวข้องกับวาทกรรมเฉพาะทางเพศ แตกต่างจากอีกคนหนึ่ง โดยรูปแบบของพวกเขาก็ต้องการสร้างแรงผลักดันจนกลายเป็นสิ่งผิดกฎหมาย กลายเป็นคำหยาบคาย ไม่อาจนำมาพูดได้ในที่สาธารณะ และกลายเป็นคำพูดที่มีการควบคุมที่ชัดเจนและรายละเอียดสะสมที่ไม่มีที่สิ้นสุด (michel Foucault, 1978) ซึ่งแนวคิดดังกล่าวนี้สะท้อนผ่านวาทกรรมทางศาสนา ที่ฟูโกต์อธิบายไว้ ดังนี้

1. วาทกรรมทางศาสนาคริสต์ หากพิจารณาวิวัฒนาการของชาวคาทอลิกและระลึกถึงการสำนึกบาปหลังจากมีประเด็นเกี่ยวกับคู่มือการสารภาพของยุคกลาง และจำนวนของการกำหนดพิธีกรรมต่างๆ ขึ้นในศตวรรษที่สิบเจ็ด ด้วยการใช้น้ำคลุมหน้า และการพยายามหลีกเลี่ยงการอธิบายความหมายของนักเขียนในยุคนั้น ที่พยายามลดถ้อยคำบางคำลง ทำให้ถูกมองว่า การสารภาพนั้นไม่สมบูรณ์ โดยเฉพาะการไม่สามารถพูดเรื่องเพศได้ ซึ่งคำดังกล่าวนี้เช่น คำว่า คู่ค้า ที่ การแสดงท่าทาง จุดสัมผัส การลูบไล้ ช่วงเวลากำลังมีความสุข ช่วงเวลาแห่งความตึงเครียด ความอึดอัดทั้งหมดของการกระทำทางเพศอย่างเปิดเผย (michel Foucault, 1978) โดยถ้อยคำเหล่านี้ได้ถูกตัดทิ้งไป ไม่ให้พูดถึงเพราะถือว่าเป็นคำหยาบ

ภาษาจึงถูกปิดกั้นและกลายเป็นขอบเขตของการสารภาพ เพราะการสารภาพทางด้านเนื้อหนังนั้นมีเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทำให้เกิดความยุ่งยากมากขึ้น นี่เป็นบางส่วนเนื่องจากตัวนับปฏิรูปอันยุ่งยากของตัวเอง ด้วยการก้าวขึ้นงังหะของการสารภาพรายปีในประเทศคาทอลิก และเพราะมันพยายามที่จะกำหนดกฎความประพฤติของการตรวจตนเอง แต่เหนือสิ่งอื่นใดเพราะเมื่อมีมากขึ้นและมีความสำคัญมากขึ้นใน การสำนึกบาปและบางทีอาจจะมีความที่จะต้องจ่ายของความผิดบาปอื่นๆ ทั้งหมดบอกเป็นนัยของเนื้อหาว่า ความคิด ความปรารถนา จินตนาการที่เต็มไปด้วยกิเลส, ความพึงพอใจ, การเคลื่อนไหวรวมของร่างกายและจิตวิญญาณ ต่อจากนี้ทั้งหมดนี้จะต้องถูกอธิบายไว้ในรายละเอียดของการเข้าสู่กระบวนการของการสารภาพและคำแนะนำตามที่สร้างใหม่ โดยเพศไม่ต้องมีชื่อเรียก เช่นเดียวกับความสัมพันธ์ และผลกระทบของมันจะต้องตามมาลงไปในความเป็นอยู่ของพวกเขา หรือแม้แต่การขับไล่ภูติผีที่กระทำความผิด (exorcised complicity) ระหว่างกลศาสตร์ของร่างกายและพึงพอใจจิตใจ ทุกสิ่งที่จะได้รับการบอกที่โน้มเข้าสู่รากของความชั่วร้ายทั้งหมด ที่สำคัญที่สุดของการกระทำตัวเองเพื่อปลุกเร้า ยากเพื่อรับรู้และกำหนดของความปรารถนา (michel Foucault, 1978)

ข้อพิจารณานี้สะท้อนให้เห็นรูปแบบของข้อจำกัดทางภาษาที่ถูกปิดกั้นจากเพศ และการมีความสัมพันธ์ทางเพศที่กลายเป็นความชั่วร้าย และเมื่อต้องการจะสารภาพความชั่วร้ายนี้ออกมาก็กลายเป็นความชั่วร้ายแบบใหม่ที่เกิดขึ้นในโลกที่จำเป็นต้องถูกมองว่าเป็นความผิดอีกอย่างหนึ่ง

2. ศาสนากับเพศที่สาม (LGBT) เจมส์ เฟรชเชอร์ ได้อธิบายปัญหาที่คริสต์จักรมองเพศที่สามไว้ว่า เรื่องที่โดดเด่นในคริสต์จักรของอังกฤษสาธารณะระบุว่า น้ำท่วมล่าสุดได้ถูกทำลายพื้นที่ส่วนใหญ่ของประเทศ นั้นเป็นการพิพากษาของพระเจ้าเกี่ยวกับสังคมที่สูญเสียศีลธรรม และการขาดความรับผิดชอบของกฎหมาย บุคคลที่เป็นเกย์ พวกเขาต้องเป็นผู้รับผิดชอบในส่วนหนึ่งสำหรับอุทกภัยที่เกิดขึ้น กล่าวคือ

“นี่คือการตัดสินใจที่ชัดเจนที่สุด เพราะโลกรับไม่ได้รับมนุษย์จึงมีวิธีจัดการในเรื่องนี้ เพราะมนุษย์ได้ทำลายศีลธรรมเช่นเดียวกับสร้างความเสียหายให้กับสิ่งแวดล้อม เราอยู่ในปัญหาคุณธรรมร้ายแรง เพราะทุกวิถีชีวิตได้รับการยกย่องว่าถูกต้องตามกฎหมาย รัฐบาลของเราได้รับการเล่นบทบาทของพระเจ้าในการพูดว่าคนมีอิสระที่จะทำหน้าที่ตามที่พวกเขาต้องการ ข้อบังคับด้านการปฐมนิเทศทางเพศ ซึ่งให้สิทธิมากขึ้นในการเป็นเกย์ เป็นส่วนหนึ่งของฉากทั่วไปของการอนุญาต นั่นจึงทำให้เห็นว่า น้ำท่วมที่ผ่านมา เขาได้เถียงว่าเป็นวิธีการของพระเจ้าในการได้รับความสนใจของเราและเรียกร้องให้เรา

เรากลับใจ (LOUIS P. POJMAN and JAMES FIESER, 2006)

การโยนความผิดให้กับกลุ่มคนรักร่วมเพศว่าเป็นสาเหตุที่ทำให้พระเจ้าพิโรธเป็นหนึ่งในวาทกรรมที่ศาสนจักรเลือกใช้ในการลดทอนคุณค่าความเป็นมนุษย์ของกลุ่มคนรักร่วมเพศ ซึ่งเรื่องนี้เป็นปัญหาร้ายแรงไม่ใช่เพียงแต่ในคริสต์จักรอย่างเดียวเท่านั้น

3. วาทกรรมเรื่องศีลธรรมกับเพศ พูโกต์อธิบายเรื่องนี้ว่า สมมติว่าช่วงเวลาที่เรายอมรับเรื่อง "ลัทธิ" "ศาสนาคริสต์" "ศีลธรรม" และ "ศีลธรรมทางเพศ" สมมติว่าเราถามว่า "ศีลธรรมทางเพศของศาสนาคริสต์" และ "ศีลธรรมทางเพศของลัทธิโบราณ" จะพิจารณาเรื่องการห้ามให้การปกครองชายปราบปรามของผู้หญิงไว้อย่างไรบ้าง?

การตอบข้อสงสัยนี้ไม่ชัดเจนนัก เพราะความหมายของพระราชบัญญัติทางเพศ มักอ้างถึงการที่ศาสนาคริสต์กล่าวว่า เป็นความชั่วร้าย, ความบาป และตาย ในขณะที่สมัยโบราณที่มีค่านิยมที่ชัดเจนอย่างมากในเรื่องเพศ เช่นพัฒนาการของศาสนาพระเวท (ก่อนคริสต์วรรษ 1,500-1,000) ก้าวเข้าสู่ศาสนาพราหมณ์ (ก่อนคริสต์วรรษ 1,000-700) โดยได้ยกเอาเพศชายอยู่ในวรรณคดีและพราหมณ์ ซึ่งสามารถศึกษาคัมภีร์ต่างๆ ส่วนผู้หญิงเป็นเพียงผู้ได้รับคำสั่งหรือคำสั่งสอนเท่านั้น ส่วนลูกชายมีหน้าที่ในการทำพิธีศพให้พ่อเพื่อที่พ่อจะได้ไปสู่สวรรค์ ทำให้ผู้ชายได้รับสิทธิมากกว่าผู้หญิง หน้าที่ผู้หญิงจึงเป็นภริยาที่มีหน้าที่ในการให้กำเนิดบุตร และคอยดูแลสามีและครอบครัวสามีเท่านั้น จากศาสนาพระเวทที่ให้ความเคารพสตรีก็กลายเป็นศาสนาพราหมณ์ที่ทำให้สถานะของสตรีนั้นถูกจำกัด (Peter Harvey²⁰⁰⁰) เช่นเดียวกับในยุคคลีกและโรมันที่พบสัญลักษณ์ทางเพศชัดเจน แต่ในศาสนาคริสต์กลับมองว่าการสมรสแต่งงานจะต้องผ่านการเชื่อมโยงกับพระเจ้า และวางลงหลักการการให้กำเนิดแบบเอกสิทธิ์เฉพาะบุคคลที่สิ้นสุดภายในความสัมพันธ์ฉันทสามีภรรยา หรือ การไม่อนุญาต ของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่มีเพศสัมพันธ์กันเหมือนว่าศาสนาคริสต์อย่างเคร่งครัดยกเว้นความสัมพันธ์ดังกล่าว ในขณะที่กรีซอันสูงส่ง พวกเขาและโรมยอมรับพวกเขา อย่างน้อยระหว่างผู้ชาย ส่วนฝ่ายค้านอาจเพิ่มคุณค่าคุณธรรมและจิตวิญญาณสูงที่ศาสนาคริสต์ ซึ่งแตกต่างจากศีลธรรมของศาสนา การบังคับใจตนเองที่เข้มงวด และความบริสุทธิ์ตลอดชีวิต (michel foucault, 1985)

พูโกต์อธิบายต่อว่า “สิ่งที่ถูกกระตุ้นโดยข้อความนั้น ได้ทำซ้ำชุดเดิมของสตรีสามประเภทซึ่งตนสามารถเข้าถึงได้ คือ ภรรยา เมียน้อย และโสเภณี การผ่นถึงการมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาของตนเอง เป็นสัญญาณที่น่าพอใจเพราะภรรยากำลังอยู่ในความสัมพันธ์ของการเปรียบเทียบทางธรรมชาติ กับงานประดิษฐ์หรืออาชีพของช่างฝีมือ อย่างหลัง ๆ แล้วก็มี การเข้าร่วมกับเธอในกิจกรรมที่เป็นที่ยอมรับและถูกกฎหมาย ผลประโยชน์หนึ่งจากเธอจากอาชีพที่รุ่งเรือง ความสุขที่หนึ่งได้มาจากการเข้าร่วมกับเธอ ได้ทำนายว่าความ

พอใจที่หนึ่งจะได้มาจากผลกำไรของการค้าของคน ๆ หนึ่ง ไม่มีความแตกต่างใด ๆ ในเรื่องนี้ ระหว่างภรรยาและภรรยาน้อย กรณีของโสเภณีต่างกัน การพิจารณาแบบนั้นเท่ากับเป็นการมองในตัวผู้หญิงในฐานะที่เป็นวัตถุที่ซึ่งคนหนึ่งได้รับความพอใจมีคุณค่าทางบวก และโสเภณีซึ่งคำศัพท์แบบดั้งเดิมบางครั้ง เรียกว่า "คนงาน" ที่ไม่อาจปฏิเสธใครได้ ทำให้การค้าประเวณีเป็นการนำเสนอค่านิยมเชิงลบสำหรับชาย ซึ่งเป็นภาษาในธรรมชาติถูกกำหนดโดยคำว่า "ร้านค้าหรือการประชุมเชิงปฏิบัติการ" ซึ่งมีนัยยะที่เอื้ออำนวยก็เรียกว่าสุสาน "สถานที่สำหรับทุกคน" "สถานที่สามัญ" อีกเหตุผลหนึ่งที่เรารู้ สัมผัสกันบนจุดที่ถูกอ้างถึงบ่อยๆ ในเรื่องจริยธรรมทางเพศของนักปรัชญา และแพทย์ การปล่อยเชื้อที่ไร้ประโยชน์ ไร้ประโยชน์เสียเปล่าโดยไม่มีประโยชน์จากผู้สืบทอดที่หญิงสามารถให้ได้เหตุผลสองข้อที่ทำให้โสเภณีทำได้ในความฝัน และความตายของผู้หญิง" (michel Foucault, 1986)

ข้อพิจารณาที่สะท้อนให้เห็นว่า เพศหญิงนั้นถูกมองค่าเป็นความเสื่อมทางศีลธรรม ขณะเดียวกันการที่หญิงจะมีคุณค่าได้ก็ต่อเมื่อถูกผู้ชายยกย่องให้เป็นภรรยาเท่านั้น ส่วนคนที่ผู้ชายมองว่าเป็นเครื่องปลดปล่อยความใคร่ไม่ได้มีค่าในความเป็นหญิงแต่อย่างใด เพราะเป็นผู้ไม่มีศีลธรรม ซึ่งฟูโกต์พิจารณาว่านี่คือวาทกรรมที่ผู้ชายสร้างขึ้นและสร้างความไม่เสมอภาคกับผู้หญิง

วิเคราะห์วาทกรรมเรื่องเพศกับบริบททางการเมือง

ฟูโกต์ให้ข้อคิดเห็นว่า เราอาจคิดว่าณจุดนี้ของปรากฏการณ์มักจะถูกกล่าวถึงการเติบโตในโลกของชาว เฮลเลนีสติก และโรมันที่เป็น "ปัจเจกนิยม" ที่กล่าวกันว่ามีความสำคัญมากขึ้นเรื่อย ๆ ต่อการดำรงอยู่ของ "สมบัติส่วนตัว" ต่อค่านิยมส่วนตัว และความสนใจที่คนสนใจจะสนใจ ดังนั้นมันจึงไม่ใช่การเสริมอำนาจของ สาธารณชนที่นับว่าจะมีการพัฒนาจรรยาบรรณที่เข้มงวด แต่เป็นการทำให้กรอบงานทางการเมืองและสังคมอ่อนแอลงซึ่งชีวิตของคนที่เคยเปิดเผยการผูกพันกับเมืองต่าง ๆ น้อยลง แยกตัวจากกันมากขึ้น และพึ่งพาตัวเองมากขึ้น พวกเขาได้แสวงหากฎปรัชญาของการปฏิบัติที่ต่อคนมากขึ้น ไม่ใช่ทุกอย่างที่ผิด ในรูปแบบของการเรียงลำดับนี้ แต่เราอาจสงสัยถึงความเป็นจริงของความแตกต่างของปัจเจกนี้ และกระบวนการทางสังคม และการเมืองที่จะแยกคน ออกจากสังกัดแบบดั้งเดิมของพวกเขา กิจกรรมทางวิชาการ และการเมืองอาจจะมีในบางระดับได้เปลี่ยนรูปแบบของมันกระนั้นก็ยังคงเป็นส่วนสำคัญของชีวิตสำหรับชั้นบน พูดได้ชัด ๆ ว่าสังคม โบราณยังคงอยู่ในระยะห่างของความสำคัญที่มีอยู่ในที่ที่มีการดำรงอยู่ของคนทั่วไป "พวกเขายังเป็นสังคมที่ทุกคนอยู่ในระบบที่เข้มแข็งของความสัมพันธ์ระหว่างท้องถิ่น ความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัว ความพึ่งพาทางเศรษฐกิจ และความสัมพันธ์ของความเป็นประเทศ และมิตรภาพ นอกจากนี้ควรให้ข้อสังเกตว่าหลักคำสอนที่ผูกพันกับความประพฤติไม่เหมาะสมที่สุด และสโตอิกสามารถวางไว้ที่หัวหนารายชื่อได้ และยังเป็นผู้ที่ยืนกรานที่จะปฏิบัติตามภาระหน้าที่สูงสุดต่อมนุษยชาติ ต่อเพื่อนร่วมชาติคนหนึ่ง และต่อครอบครัวหนึ่ง ซึ่งรวดเร็วที่สุดที่จะประณามทัศนคติและความพึงพอใจในการถอนสังคม

โดยที่ฟูโกต์ได้ยกตัวอย่างรูปแบบขึ้นมาว่า ในงานเขียนบทนี้ของเขา "การเพาะปลูกตัวเอง" นี้สามารถอธิบายได้คร่าวๆโดยข้อเท็จจริงที่ว่าในกรณีนี้คือศิลปะการดำรงอยู่ ทั้งเทคนิคทั้งสองในรูปแบบที่แตกต่างกัน โดยหลักการที่ที่ต้อง "ดูแลตัวเองด้วย" มันเป็นหลักการดูแลตัวเองที่ก่อให้เกิดความจำเป็นขึ้นได้โดยบังคับให้เกิดการพัฒนา และจัดระเบียบการปฏิบัติ แต่ต้องมีข้อแม้ตรงนี้ ความคิดที่ว่าคนหนึ่งควรจะสนใจกับตัวเองดูแลตัวเอง (Heutou epimelisthai) จริงๆแล้ว เป็นหัวข้อเก่าแก่มากในวัฒนธรรมกรีก มันดูเร็วมากๆ เหมือนกับความจำเป็นที่แพร่หลายในตอนท้ายของการพิชิตของเขา ไซรัสในอุดมคติของเฮโนโฟนยังไม่ได้พิจารณาว่าการดำรงอยู่ของเขาจะสมบูรณ์ มันยังคงเป็นของเขา—และนี่เป็นสิ่งที่เขาให้ความสำคัญ มากกว่า

สิ่งอื่นใด—ที่จะเข้าร่วมกับตัวเอง "เราไม่สามารถพบความผิดใดๆกับพระเจ้าที่เราปรารถนาหมดนั้นยังไม่ได้บรรลุผล" เขากล่าวขณะสะท้อนถึงชัยชนะในอดีตของเขา "อย่างไรก็ตาม หากความสำเร็จอันยิ่งใหญ่คือการมีผลที่ตามมาอย่างที่มีมนุษย์ไม่สามารถจะได้พักผ่อนหย่อนใจให้ตัวเองหรือมีเวลาให้สนุกกับเพื่อนๆ ได้ ข้าพเจ้าพร้อมที่จะอำลาให้กับความสุขดังกล่าว" คนลัทธิเหยียดผิวชาวลาเซดาโมเนีย รายงานโดยพลูทาร์คกล่าวว่า เหตุผลที่ชาวพื้นดินเพาะปลูกได้รับความไว้วางใจ คือประชาชนชาวสปาร์ตา เพื่อส่วนหนึ่งของพวกเขา "ของตัวเอง" : "ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันเป็นการฝึกทางกายภาพ และทางทหารที่ถูกกำหนดโดยวลี แต่มันถูกใช้ ในความรู้สึที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิงในแอลซิเบียดซึ่งมันได้แทนการสนทนาแบบพื้นฐาน โซเครตีสแสดงให้เห็นถึงชายหนุ่มที่ทะเยอทะยานว่าเขาค่อนข้างจะมีความภาคภูมิใจในตนเองที่จะรับผิดชอบต่อเมือง จัดการกิจการ และเข้าแข่งขันกับกษัตริย์แห่งสปาร์ตา หรือผู้ปกครองของเปอร์เซีย หากเขาไม่ได้เรียนรู้เป็นครั้งแรกว่า จำเป็นต้องทราบเพื่อที่จะปกครองประเทศ เขาต้องเข้าร่วมตัวเองก่อน—และทันทีในขณะที่เขายังหนุ่มอยู่ด้วยคำว่า "เมื่ออายุได้ห้าสิบขวบ มันคงสายเกินไป" และในการขอโทษมันก็เห็นได้ชัดว่ามันเป็นหลักในการดูแลตัวเองที่โซเครตีสได้นำเสนอตัวเองให้กับผู้พิพากษาของเขา พระเจ้าได้ทรงใช้พระองค์ไปเตือนสติมนุษย์ว่า พวกเขาต้องการความห่วงใยตัวเอง มิใช่ด้วยทรัพย์สินสมบัติของเขา ด้วยเกียรติของเขา แต่ด้วยตัวเขาเองและวิญญาณของเขา (michel Foucault, 1986)

บทหนึ่งที่ฟูโกต์ยกขึ้นมาอธิบายถึงปรากฏการณ์ที่สร้างวาทกรรมทางเพศขึ้นมาคือการแต่งงาน การแต่งงานนั้นสร้างบทบาทและหน้าที่ที่ก่อเกิดเป็นค่านิยม ปรากฏการณ์ รวมไปถึงวาทกรรมที่ผลิตซ้ำแล้วซ้ำเล่า โดยที่ฟูโกต์ได้อธิบายไว้ดังนี้ "มุมมองของสถาบันก่อนอื่นในฐานะที่เป็นการแสดงส่วนตัวสำคัญสำหรับครอบครัวที่จะตัดสินใจว่าจะมาอยู่ภายใต้อำนาจ ตามกฎ และจดจำได้ว่าเป็นของมันเป็นเอง การแต่งงานไม่ได้เรียกร้องให้มีอำนาจเข้ามาแทรกแซงในกรีซ หรือในโรม ในกรีซมันเป็นการปฏิบัติ "ที่ถูกออกแบบมาเพื่อให้แน่ใจว่าจะมีตัวตนอยู่ต่อไป" จากการกระทำพื้นฐานสองอย่างและสำคัญยิ่ง อันแรกเป็นการส่งตัวเจ้าสาวไปสู่สามีของทหารยาง ซึ่งจัดขึ้นในเวลานั้นโดยบิดา และประการที่สองเป็นการมอบตัวเจ้าสาวให้แก่คู่สมรสของเธอ ดังนั้นมันจึงได้สร้าง "การทำธุรกรรมส่วนตัวธุรกิจขึ้นระหว่างหัวของครอบครัวสองหน้า หรือที่หนึ่งพ่อของเด็กหญิงอีกคนเสมือนจริง อีกคนหนึ่งเป็นสามีที่ต้องเป็น" เรื่องส่วนตัวนี้คือ "ไม่ได้เกี่ยวข้องกับองค์กรการเมือง และสังคม" เหมือนกับการแต่งงานของโรมัน เจ เอ คร็อกและพอล เวนนี ซีให้เห็นว่า มันเป็นเพียงเงื่อนไข "ขึ้นอยู่กับความตั้งใจของปาร์ตี้" "ถูกกำหนดโดยพิธี" และ "การผลิตผลทางกฎหมาย" แต่โดยไม่ต้องเป็น "การกระทำทางศาสนา"

ในโลกแห่งชาวเฮเลนนิค การแต่งงานได้ค่อยๆสร้างสถานที่ให้กับตัวมันเองในพื้นที่สาธารณะ ดังนั้นมันจึงก้าวข้ามขอบเขตของครอบครัวไปด้วยผลที่ขัดแย้งกันที่ว่าอำนาจของคนหลังได้พบว่าตนเอง "ต่อสาธารณะ" ได้รับอนุมัติแต่ก็ค่อนข้างจำกัดในมุมมองของ คลอด วาติน วิวัฒนาการนี้ได้รับการช่วยเหลือจากพิธีกรรมทางศาสนาซึ่งทำหน้าที่เป็นแบบที่กลางระหว่างภาคเอกชน และสถาบันสาธารณะ สรุปลการเปลี่ยนแปลงนี้ ซึ่งผลที่ได้จะถูกสังเกตได้ ในศตวรรษที่สองและศตวรรษแรก ป.ซี. เขาเขียนไว้ว่า "เห็นได้ชัดว่าการแต่งงานได้ก้าวข้ามขีดจำกัดของสถาบันต่าง ๆ ในครอบครัว และการแต่งงานทางศาสนาของอเล็กซานเดรีย ซึ่งบางทีอาจจะเป็นมรดกตกทอดของการแต่งงานทางศาสนาโบราณ ซึ่งก็เป็นสถาบันสังคม มันเป็นเมืองทั้งเมืองที่มีการควาบาตร การแต่งงานเสมอ ไม่ว่าจะผ่านทาง การหรือพระ หรือทางการก็ตาม" และเปรียบเทียบข้อมูลของเมืองอเล็กซานเดรีย กับข้อมูลสำหรับสังคมชนบท เขากล่าวเพิ่มเติมว่า "เรามองเห็นในคอร์ดและในเมืองหลวง เป็นวิวัฒนาการที่รวดเร็ว ด้วยตัวแปร จากเอกชนไปสู่สถาบันสาธารณะ

ในกรุงโรม ประการหนึ่งได้สังเกตถึงวิวัฒนาการที่เป็นประเภทเดียวกัน แม้ว่าจะใช้เส้นทางที่ต่างออกไป และแม้ว่าการแต่งงานจะดำเนินต่อไปจนสายมากที่จะเป็น "เงินส่วนตัว และการเฉลิมฉลอง" การจัดการตามกฎหมายก็ไม่ใช่ว่าการยึดอำนาจสาธารณะในสถาบันการแต่งงาน กฎหมายที่มีชื่อเสียงคือผู้ใหญ่ คือหนึ่งในสถานการณ์ดำรงชีวิตของปรากฏการณ์นี้ การสำแดงตัวที่น่าสนใจยิ่งขึ้นนั้น เพราะการประนามการล่วงประเวณี หญิงที่แต่งงานแล้วที่มีเพศสัมพันธ์กับชายอื่น และชายที่มีปฏิสัมพันธ์กับหญิงที่แต่งงานแล้ว (และไม่ใช่ชายที่แต่งงานแล้วที่มีความสัมพันธ์กับหญิงที่ยังไม่ได้แต่งงาน) กฎหมายนี้ไม่ได้เสนออะไรใหม่ๆ ในลักษณะการกระทำทางกฎหมาย มันจะให้ผลต่อการประเมินค่าทางจริยธรรมตามแบบฉบับเดิมๆ เพียงแค่การโอนไปยังอำนาจสาธารณะในอดีตที่ผ่านมาโดยการใช้อำนาจในครอบครัว

การตีพิมพ์เรื่องการแต่งงาน ค่อยๆ ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอื่นๆ อีกหลายๆ อย่าง ซึ่งเกิดขึ้นทันที ในขณะที่เอกสารเหล่านี้ทำให้เราสามารถตัดสินใจได้ว่าการแต่งงาน หรือการสนับสนุนแบบธรรมดาๆ นั้นได้กลายเป็นทั่วไป หรืออย่างน้อยก็ได้เป็นการกระจายตัวของประชากรอย่างกว้างขวางในรูปแบบโบราณ การแต่งงานไม่มีความน่าสนใจ ไม่มีเหตุผลใดๆ เลยนอกจากการบอกว่าแม้ว่าจะเป็นการกระทำให้เป็นสมบัติส่วนตัว แต่มันก็มีผลทางกฎหมาย หรือผลกระทบอย่างน้อยก็ต่อสถานะ ยื่นชื่อให้ทายาทสถาบันจัดระบบพันธมิตร รวมกับความมั่งคั่ง มันมีความหมายเฉพาะกับคนที่สามารถพัฒนากลยุทธ์ในขอบเขตแบบนี้ได้อย่างที่พอล เวนน์ พุด "ในสังคมชาวพากัน ทุกคนไม่ได้แต่งงานกัน ไกลจากการแต่งงาน เมื่อใครคนหนึ่งแต่งงาน มีวัตถุประสงค์ส่วนตัว เพื่อส่งมอบทรัพย์สินให้แก่ลูกหลานคนหนึ่ง แทนที่จะส่งต่อสมาชิกคนอื่น ๆ ของครอบครัว หรือต่อลูกหลานของเพื่อน และมันเกี่ยวข้องกับการเมืองของปราสาท เพื่อจะได้กินชุมชน " ในขณะที่ จอห์น โบสเวลล์ กล่าวไว้ว่านี่เป็นการแต่งงานแบบหนึ่งซึ่ง "สำหรับชนชั้นสูงนั้น ส่วนใหญ่เป็นการทำงานที่ยืดหยุ่น การเมือง และเศรษฐกิจ" ที่ก่อให้เกิดเศรษฐกิจระหว่างฝ่ายหญิงและชายที่จะกระทำต่อกันได้ เช่น มีระบบสู่ขอ การหมั้น เป็นต้น (michel Foucault, 1986)

ข้อพิจารณานี้เป็นการศึกษาว่าการแต่งงานคือมาตรการทางสังคมที่เชื่อมโยงให้เกิดผลประโยชน์ของแต่ละฝ่ายเท่านั้น ไม่ได้บอกถึงระดับศีลธรรมที่ผู้หญิงและผู้ชายจะมีต่อกันมากขึ้น โดยจะสังเกตได้จากสังคมนั้นมีรูปแบบของใช้กฎหมายเพื่อกำหนดสิทธิของความเป็นเจ้าของ การที่หญิงเป็นของผู้ชาย และการที่ชายเป็นของผู้หญิง เพราะสิทธิทางกฎหมายเป็นผู้กำหนด ข้อกำหนดทางกฎหมายนี้จึงเป็นวาทกรรมทางสังคมที่กำหนดวิถีทางเพศที่ฟูโกต์พยายามจะแสดงให้เห็นว่า ไม่ต่างจากข้อกำหนดทางศีลธรรมที่ศาสนาเป็นคณียืนยันให้และทำให้เรื่องเพศเป็นเรื่องที่ไม่ใช่มนุษย์เป็นผู้กำหนดอีกต่อไป แต่เป็นด้วยศาสนาและสังคมจะเป็นผู้ออกแบบให้เป็นไปแบบนั้น

บทสรุป

ศาสนจักรเข้ามามีบทบาทในการผลิตซ้ำซึ่งวาทกรรมที่ก่อให้เกิดความเกลียดชัง แบ่งแยกให้เกิดขึ้นภายในสังคม โดยอ้างอิงถึงที่มองไม่เห็น (พระเจ้า) เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการชักนำผู้คนเข้าด้วยกัน และเข้าปกครองคนมาหลายศตวรรษ ลดทอนคุณค่าผู้หญิง ส่งเสริมเอกสิทธิ์ให้ผู้ชาย ซึ่งในทัศนะของฟูโกต์มองเรื่องนี้ว่ามีปัญหา จึงสมควรทำความเข้าใจเสียใหม่ทั้งหมด วาทกรรมเป็นเครื่องมือของผู้มีอำนาจที่ต้องการที่ควบคุมคนให้เป็นไปตามที่ตนเองต้องการ

ข้อกำหนดทางสังคมได้แสดงออกผ่านการแต่งงานคือมาตรการทางสังคมที่เชื่อมโยงให้เกิดผลประโยชน์ของแต่ละฝ่ายเท่านั้น ไม่ได้บอกถึงระดับศีลธรรมที่ผู้หญิงและผู้ชายจะมีต่อกันมากขึ้น โดยจะสังเกตได้จากสังคมนั้นมีรูปแบบของใช้กฎหมายเพื่อกำหนดสิทธิของความเป็นเจ้าของ การที่หญิงเป็นของผู้ชาย และการที่

ชายเป็นของผู้หญิง เพราะสิทธิทางกฎหมายเป็นผู้กำหนด ข้อกำหนดทางกฎหมายนี้จึงเป็นวาทกรรมทางสังคมที่กำหนดวิถีทางเพศ

เอกสารอ้างอิง

มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2539). พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๓๙.

มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2560). อรรถกถาภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

LOUIS P. POJMAN and JAMES FIESER. (2006). *Ethics Discovering Right and Wrong*. SEVENTH EDITION. (Boston: Wadsworth Michel Foucault. (1978). *The History of Sexuality Volume I: An Introduction*. New York City: Random House, Inc.

Michel Foucault. (1985). *The History of Sexuality Volume 2: The Use of Pleasure*. New York City: Random House, Inc.

Michel Foucault. (1986). *The History of Sexuality Volume 2: The Care of The Self*. New York City: Random House, Inc.

Peter Harvey. (2000). *An Introduction to Buddhist Ethics*, (New York: Cambridge University Press.

